

ЧЕМПІОНІВ ПРИЙМАТИМО В БЕРЕЗНІ

VS

Прем'єр-ліга затвердила дати перенесеного 13-го ігрового дня. Так, ужгородське «Закарпаття», яке у цьому турі 7 листопада повинно було приймати київське «Динамо», свій матч із чемпіонами країни зіграє 24 березня наступного року. Тож наступної весни наш ФК, протягом семи днів, почергово мірятиметься силами із

трьома столичними командами. Спочатку з «Арсеналом», далі з «Динамо», а на завершення ужгородсько-київського протистояння поєдинок «Закарпаття» — «Оболонь».

Інформаційний відділ
ФК «Закарпаття».

«Я НЕ АНТИГЕРОЙ!»

Ще б пак, примхлива
доля футболіста!
Якісно дві хвилини тому
ти святкуєш взяття
воріт опонента, а вже
за кілька миттєвостей
потому знаходишся в епіцентрі
фатального для твоєї команди
епізоду. Наразі мова про
захисника ужгородського
«Закарпаття» Андрія
ДОНЦЯ. Саме він, на думку
рефері Олега Зубарєва,
порушив правила у
своєму штрафному
на 92 хвилині
матчу «Таврія» —
«Закарпаття». А
чи й справді було
за що призначити
пенальті?

— Та що ти — не торкаєшся я опонента-Фещука! Той «артист» з власної ініціативи впав мов підкошений на газон. А рефері, схоже, того тільки й треба було, аби призначити одинадцятиметровий. Тим, хто не вірить моїм словам, раджу уважно подивитися повтор тієї ситуації — відео не дастъ збрехати, — говорить захисник.

— Які почуття переповнювали після закінчення зустрічі?

— Складно було зібрати до купи всі думки у голові. Постійно прокручував той епізод з призначенням пенальті. І я не антигерой зустрічі, бо діяв у межах дозволеного. Інша справа, що свій погляд на це мала «нейтральна» особа на полі.

Інформаційний відділ
ФК «Закарпаття».

Дізнайтесь більше —
www.zakarpattja.uz.ua

БИТВА НА СМЕРТЬ. І ВСІ ЦЕ РОЗУМІЮТЬ

Минулий поєдинок для ужгородського «Закарпаття» став чи не найдраматичнішим у цьому сезоні. Перша половина гри була провалена та в другому таймі завдяки голам Сергія Давидова й Ігоря Тимченка гости вирівняли ситуацію. На жаль, на цьому драма не завершилася — хибне рішення арбітра Олега Зубарєва таки дозволило кримчанам святкувати перемогу. Мабуть, найнепевніше почувався автор другого взяття воріт «Таврії»...

— Маєш рацію: здавалось, уже до нічєї один крок, радію своєму успіху, а враз усе змінюється не в нашу користь, — погодився із роздумами журналіста прес-служби ФК нападник.

— Знаю, що гол у ворота кримчан вважаєш переломним ...

— Так, цей забитий м'яч для мене дуже цінний у психологічному плані. Він, мовити б, засвідчив мое повернення у великий футбол після майже річної паузи. Шкода тільки, що турнірних очок команді я не додав.

— Наразі детально аналізують рішення арбітра Олега Зубарєва тієї злощасної зустрічі з «Таврією». Певно, в участника матчу — свій погляд на епізод з призначенням пенальті.

— Не коментуватиму дії рефері. Але відчуття після поєдинку були не з приємних — усі ми, команда, на усі сто викладаємося у грі, проте наші зусилля нанівець зводять безпідставні свистки. Скажу словами тренера

запорізького «Металурга» Олега Луткова, який дніми мовив: за такою суддівською «стіною» у Сімферополі не виграла б навіть каталонська «Барселона». Тож пропоную «делегувати» «Таврію» у Лігу чемпіонів (посміхається).

— **Ігоре, перша половина сезону майже позаду. Наскільки комфортно почуваєшся в Ужгороді?**

— Не відразу адаптувався у новій команді, іншому регіоні зі своїми традиціями. Та тепер жалітися нічого: усе в мене добре — звик до манери гри партнерів, освоївся у новому місті, привичався до уболівальників, які за якихось кілька місяців стали рідними.

— **До слова, а хто твої найвідданіші фанати?**

— Моя прекрасна дружина Оленка та восьмимісячний син Олександр. Нехай вони поки що у рідній Полтаві, проте навіть думки про них допомагають мені психологічно встояти у непростий період.

— **На часі зустрічі із «Кривбасом». Як оціниш візаві?**

— Попри п'ятнадцяту позицію у турнірній таблиці криворіжці — сильний суперник. Тому по-особливому налаштовуватись на поєдинок не потрібно. Нас чекає битва на смерть. І всі це розуміють.

Інформаційний відділ
ФК «Закарпаття».

«Кривбас»: славне минуле, а яким буде майбутнє час покаже...

Клуб засновано у 1959 році під назвою — команда міста Кривого Рогу.

Кольори клубу: біло-червоно-чорні

Досягнення: бронзовий призер чемпіонатів України 1999 і 2000 років; фіналіст Кубка України 2000 року;

Із 1992 року «Кривбас» виступає в національному чемпіонаті України. Дебютну першість незалежної України «Кривбас» зустрів у першій лізі. А вже перемігши в ній криворіжці наступного сезону змагалися в елітному дивізіоні. Цей рік виявився доволі вдалим — підсумкове восьме місце. Подальші два сезони ознаменувалися ще більшими успіхами колективу. Двічі поспіль команда займала шосте місце. Сьомого чемпіонату

«Кривбас» дійшов до півфіналу Кубка України, у якому поступився майбутньому володарю трофея — київському «Динамо».

У сезонах 1998/1999 та 1999/2000 «Кривбас» двічі вигравав бронзові медалі національної першості та дістався фіналу Кубка України-2000. Успішні виступи команди на внутрішній арені дозволили їй два роки поспіль випробовувати свої сили у Кубку УЄФА. Проте особливими успіхами на європейських полях футболісти з Кривого Рогу не запам'яталися.

«На жаль, бажають бути кращими і теперішні результати», — із неприхованим сумом констатують уболівальники «Кривбаса». І зрозуміти їх можна: минулого сезону їхні улюблениці ледь врятувалися

від пониження у класі, а в цьому й поготів, за оцінками футбольних експертів — одні з головних претендентів на виліт.

Така констатація факту, безперечно, подеколи дивує. Головний тренер Олег Таран під своїм крилом зібраав чимало відомих у футболі імен. Хто не чув про Младена Бартуловича, Доріана Бюлюкбаші, Олега Допілку, Романа Каракевича, В'ячеслава Кернозенка, Руслана Костишина, Олександра Мелащенка, Сергія Мотузя, Андрія Оберемка? Проте не дарма кажуть — імена у футбол не грають. Тому і криворіжці далекі від турнірного заспокоєння. Власне, як і ФК «Закарпаття».

За матеріалами
інтернет-видань та ЗМІ.

